

Dahlgaard: Jeg vil udtrykke min Glæde over den Enighed, der er opnaaet mellem Regeringen og Tjenestemandsganisationerne angaaende de Forhold, som dette Lovforslag vedrører. Jeg tror, det er rigtigt, at Regeringen har gjort de Indrømmelser i Forhold til Kommissionens Betænkning, som den har gjort overfor Tjenestemændene, og det forekommer ogsaa mig, at det i høj Grad er Paaskønnelse værd, naar vi ser den Resignation og det Samfundssyn, som Tjenestemændene har udvist ved godvilligt at gaa med til de Besparelser, som dette Lovforslag er Udtryk for. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, blot sige, at vi fra vor Side kan tiltræde de Indrømmelser, som Regeringen har gjort overfor Tjenestemændene i Forhold til Kommissionens Betænkning. Særlig vil jeg udtale min Glæde over den Forandring, der er sket ved den Bestemmelse, som er indsat i Lovforslagets § 8 om, at Lokomotivpersonale, der udfører Rangering, fremtidig skal oppebære Halvdelen af de gældende Kørepenge, sammenholdt med Bestemmelserne i Lovforslagets § 10 om, at indtil 1. Oktober 1922 skal det nuværende Personale ved dette Arbejde oppebære $\frac{3}{4}$ af Kørepengene. Den Bestemmelse, som dør er indført i Lovforslaget, er jo principielt i Overensstemmelse med den Mindretalsindstilling, som jeg gjorde i Sparekommissionen ud fra den Tankegang, at Rangertjenesten er en Tjeneste af særlig anstrengende Karakter, og tillige ud fra denne Opfattelse, at der kræves en vis Hensyntagen overfor dette Personale, i Kraft af den Stilling, Rigsdagen tidligere har taget overfor Rangertjenesten. Som Tjenestetidsreglerne nu foreligger efter Kommissionens Gennemgang af dem, paaskønner vi i høj Grad, at Regeringen har kunnet give sin Tilslutning til dem i den Form, de nu har, og at den ikke har lyttet til dem, ogsaa indenfor Regeringens eget Parti, som ofte meget højrøstet paa Møder ude i Landet, i Pressen og her paa Rigsdagen har brudt Staven over Tjenestetidsreglerne af 1919, men at den høje Regering tværtimod har stillet sig paa disse Tjenestetidsreglers Grund, saaledes som den højtærede Finansminister udtalte det ved Fremsættelsen af Lovforslaget, hvor han sagde, at Hovedprincippet i Kommissionens Betænkning er, at man respekterer 8 Timers Arbejdsdagen, men saaledes, at man kræver fuldt effektivt Arbejde i de 8 Timer. Det er jo netop det Grundlag, der skabtes ved Tjenestetidsordningen af 1919. Det er,

hvad der ligger i Statsministeriets Ordre af 15. Januar 1919 til de forskellige Styrelsesgrene, hvor det siges af den daværende Regering, at den udtaler sin „Beredvillighed til for Told- og Trafiketatens Vedkommende allerede nu at søge gennemført en gradvis Opfyldelse af Centralorganisationernes Ønske om en Arbejdstid for Statens Tjenestemænd paa gennemsnitlig ikke over 8 Timer, saaledes at fornødne Afvigelser paa Grund af Arbejdets Beskaffenhed og særlige Forhold kan foretages ud fra de i nævnte Betænkning“ — der tales her om Statsbanekommissionens Betænkning af 25. Januar 1918 — „nævnte Synspunkter.“ Det er endvidere det Grundlag, der senere skabtes, da denne Ordre førtes ud i Livet, hvor man gennemførte en Arbejdstid i Etaterne paa henholdsvis 8—9 og 10 Timer daglig eller 208, 234 og 260 Timer maanedlig, alt efter Arbejdets Intensitet. Naar Finansministeren derfor udtaler, at der i Kommissionsbetænkningen er fastslaaet 3 Tidsnormer, 208 Timer for fuldt effektivt Arbejde, 234 for mindre effektivt Arbejde og 260 Timer for det mindst effektive Arbejde, er det jo de samme Normer, der hele Tiden har været gældende. Og naar Finansministeren i sin Fremsættelsestale sagde, at kun naar Arbejdet varede ud over disse Normaltider, vilde der være at give Overarbejdspenge, er ogsaa det i Overensstemmelse med de Regler, der hidtil har været gældende. Maa jeg med Hensyn til disse Overarbejdspenge sige, at her er der et Omraade, hvor der vil blive sparet mange Penge i Henhold til den afgivne Kommissionsbetænkning. Men saaledes var det jo ogsaa forudsat i Statsministeriets Skrivelse af 15. Januar 1919, som jeg før citerede, hvor det hedder, at Regeringen „agter at søge Bevilling til midlertidig Indførelse af Overarbejdspenge til Tjenestemændene i den Overgangstid, som fremkommer, indtil et saa stort Antal nye Tjenestemænd er antaget og uddannet, at Overarbejdet i det væsentlige falder bort“. Man forudsatte altsaa den Gang, at naar Overgangstiden var til Ende, vilde Overarbejdet forsvinde og dermed ogsaa Overarbejdspengene. Det Tidspunkt er nu kommet, og jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg billiger helt det Princip, der er gennemført i Kommissionens Betænkning, og som i øvrigt har været krævet fra Tjenestemændenes Side, at det tilfældige Overarbejde, der stadig kan fremkomme, saa vidt muligt skal erstattes med anden Fritid. Vi paaskønner og anerkender derfor i høj